

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-2S/253/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020201517
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Jelinková Dudzíkova, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1020201517.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej, LL.M. (sudca spravodajca), členky senátu JUDr. Ingridy Hudecovej a člena senátu JUDr. Róberta Jakubáča, PhD., v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XXXX/XX, XXX XX D., právne zastúpený: Advokátskou kanceláriou Mgr. Marek Benedik, s.r.o., Rudnayovo námestie 1, 811 01 Bratislava, IČO: 47 247 959, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo spisu SL-OLVS-2020/002240-002 zo dňa 19.08.2020, takto

rozhodol:

I. Správny súd v Bratislave z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ministra vnútra Slovenskej republiky, číslo spisu SL-OLVS-2020/002240-002 zo dňa 19.08.2020 a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, kancelárie ministra vnútra Slovenskej republiky, tlačového odboru, č. KM-TO-2020/003815-015 zo dňa 16.06.2020 a v e c v r a c i a orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

II. Súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca podaním zo dňa 26.03.2020 adresovaným elektronicky Prezídium Policajného zboru z mailovej adresy B. požiadal o sprístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), konkrétne uviedol (citácia – pozn. správneho súdu):

„Dobrý den.

Na základe infozakona vas žiadam o informácie v akom stave je vyšetovanie spisu PPZ-NKA-JFPS-71-113/2019-PZ ktorý je vedený na PZ NAKA v Nitre u F. G. podľa paragrafu 4 ods. 3 ods. 4 zákona c.101/2010 Z.z. o preukazovaní povodu majetku s poukázaním na paragraf 2 ods. 2 zákona c. 171/1993 o PZ. Preverovaná osoba je A. B. C. H.. Osobne údaje priložím ak bude treba.

S pozdravom A. B. C. PhD. Generálny riaditeľ VVS a.s.“

Svoju žiadosť žalobca doplnil dňa 27. marca 2020, na základe výzvy povinnej osoby podľa § 14 ods. 3 zákona o slobode informácií z 27. marca 2020, takto (citácia – pozn. správneho súdu):

„Žiadateľ:
A. B. C. H..

D. E. XX, XXXXX D.

I. o sprístupnenie informácií v ako stave je vec vyšetovania písomnou formou na mailovu adresu: B. “ (ďalej len „žiadosť žalobcu“).

2. O uvedenej žiadosti žalobcu rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, kancelária ministra vnútra Slovenskej republiky, tlačový odbor, dňa 30.03.2020 rozhodnutím číslo KM-TO-2020/003815-006, ktorým žiadosti nevyhovel. Na základe podaného rozkladu minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SL-OLVS-2020/001620-003 zo dňa 05.06.2020 napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie.

3. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, kancelária ministra vnútra Slovenskej republiky, tlačový odbor (ďalej len „prvostupňový orgán“), rozhodnutím č. KM-TO-2020/003815-015 zo dňa 16.06.2020 o žiadosti žalobcu rozhodlo tak, že jej „nevyhovuje z dôvodu implicitných zákazov osobitného právneho predpisu, t. j. zákona číslo 101/2010 Z. z. o preukazovaní pôvodu majetku v znení zákona číslo 125/2016 Z. z. v spojení s faktom, že podstata žiadosti zasahuje do plnenia úloh Policajného zboru v nadväznosti § 2 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov pri výkone pôsobnosti na úseku preukazovania pôvodu majetku, ktorá nie je charakteristická príznakom verejnosti“ (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).

4. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia prvostupňový orgán poukázal na právny názor vyjadrený v rozhodnutí ministra vnútra Slovenskej republiky č. SL-OLVS-2020/001620-003 zo dňa 05.06.2020, konkrétne, že „prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s ustanovením § 32 ods. 1 správneho poriadku za účelom presného a úplného zistenia skutočného stavu veci, keď sa so žiadosťou o podklady k žiadosti obrátil na vecného gestora, a to Prezídium Policajného zboru. Avšak vzhľadom na, aj keď síce obsiahle, ale len veľmi všeobecné odôvodnenie zamietavého rozhodnutia, ktoré je, napriek absencii explicitného zákazu so sprístupnením informácií ustanoveného v zákone o preukazovaní pôvodu majetku, použiteľné na všetky žiadosti smerujúce k získaniu informácií pochádzajúcich z aplikácie tohto osobitného predpisu, možno konštatovať, že skutkový stav nebol zistený dostatočne spoľahlivo. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu nespĺňa kritériá podľa § 46, § 47 ods. 1, § 47 ods. 3 správneho poriadku, a to najmä preto, že neobsahuje dostatočné odôvodnenie správnej úvahy vo vzťahu k predmetu žiadosti. Tlačový odbor ako prvostupňový správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, hoci veľmi obsiahlo, čo v konečnom dôsledku môže spôsobiť zneprehľadnenie správnej úvahy správneho orgánu, len všeobecne bez väzby na konkrétny predmet žiadosti uviedol, že zákon o preukazovaní pôvodu majetku obsahuje implicitný zákaz sprístupnenia informácií z konaní podľa tohto zákona. Odvolací správny orgán nespochybňuje existenciu implicitných zákazov v osobitných právnych predpisov ako dôvodu na obmedzenie, resp. odmietnutie sprístupnenia informácií na základe individuálnych žiadostí. Avšak je potrebné, aby bol takýto implicitný zákaz aplikovateľný na konkrétne, žiadateľom požadované informácie a nie generálne na všetky prípady tak, ako to v odôvodnení aplikoval prvostupňový správny orgán. Ak by mal byť nejaký zákaz daný generálne, tento by mal byť zákonom vyjadrený explicitne. Žiadateľ v rozklade okrem iného namietal, že zákon o slobode informácií neobsahuje výslovný zákaz sprístupňovať informácie týkajúce sa zákona o preukazovaní pôvodu majetku, čo má byť dôvod, pre ktorý nemôže prvostupňový správny orgán žiadosti nevyhovieť v plnom rozsahu. Je síce pravda, že zákon o slobode informácií neobsahuje ustanovenie, ktoré by obmedzovalo prístup k informáciám, ktoré sa týkajú konania podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku, avšak s právnym názorom, že preto nie je možné nevyhovieť žiadosti v plnom rozsahu, nemožno súhlasiť. Úlohou správnych orgánov v konaní o žiadostiach o sprístupnenie informácií je vždy náležite vyhodnotiť zákazy osobitných právnych predpisov, pokiaľ existujú, pričom tieto zákazy nemusia mať formu výslovnú, ale môžu vychádzať zo samotnej podstaty a účelu dotknutého osobitného právneho predpisu. Správny orgán až na základe posúdenia veci potom rozhodne, či je možné napriek zákonnému zakazu sprístupnenie požadovanej informácie obmedziť v celom rozsahu alebo len jej časti. Takéto vnímanie zákona o slobode informácií v právnom poriadku Slovenskej republiky, teda v prostredí osobitných zákonov, prvostupňový správny orgán podporil odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2016, 10SžI/3/2016. Napadnuté rozhodnutie je však z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, spočívajúceho len vo všeobecnom odkaze na implicitný zákaz bez väzby na predmet žiadosti o informácie, nepreskúmateľné.“

5. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia tiež vyplýva, že ukotvením zákona č. 101/2010 Z. z. o preukazovaní pôvodu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o preukazovaní pôvodu majetku“) v právnom poriadku Slovenskej republiky bola deklarovaná snaha o garanciu realizácie verejného záujmu spočívajúceho vo vytvorení prekážok protiprávnemu nadobúdaniu majetku z nelegálnych príjmov. Išlo o snaženie štátu zabrániť zneužívaniu ústavného práva slobodne nadobúdať majetok a disponovať ním na úkor iných a štátu v rozpore s platnými právnymi predpismi a o záujem štátu prijať voči osobám, ktoré takýto majetok vlastnia také opatrenia, ktoré zamedzia, aby majetok nadobudnutý z nelegálnych príjmov alebo výnos z tohto majetku, mohol slúžiť na získavanie neoprávnených výhod či na ďalšiu protiprávnu činnosť. Vzhľadom na účel zákona a charakter úloh pri zisťovaní majetku, u ktorého vznikla pochybnosť o legálnom nadobudnutí, zákon povolal na účely vyhľadávania majetku službu finančnej polície ako zložku Policajného zboru. Nemožno vyjadriť pochybnosť o tom, že služba finančnej polície, a teda Policajný zbor, bol určený osobitným právnym predpisom na preskúmanie príjmov a hodnoty majetku z dôvodov, ktoré spočívajú v jeho profile a určení. Policajný zbor je silový bezpečnostný element štátneho mechanizmu a je prvkom v systéme bezpečnostných služieb štátu. Vzhľadom na túto kategorizáciu Policajného zboru ako typického orgánu verejnej moci, nemožno formy, metódy či výsledky výkonu služobnej činnosti príslušníkov finančnej polície, z dôvodu zachovania jej funkčnosti, bezmedzne predkladať verejne. Verejný náhľad na spôsob vykonávania úkonov by ohrozovalo plnenie úloh zverených finančnej polícii osobitným zákonom. A contrario, pokiaľ by charakter úkonov pri vyhľadávaní nelegálne získaného majetku nemalo závažnú povahu, tieto by mohol realizovať administratívny orgán, nie zložka Policajného zboru. Problematika „odnímania“ majetku podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku sa svojou podstatou aproximuje najviac k inštitútom trestného práva, napr. k trestu prepadnutia majetku či trestu prepadnutia veci, ktoré sú však konzekvenciami uloženého trestu, na rozdiel od civilného konania, ktorým je konanie týkajúce sa preverovania pôvodu majetku. Avšak vzhľadom na charakter úkonov v počiatočnom štádiu konania podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku, bola finančná polícia určená ako prvotný orgán verejnej moci, ktorý preskúmava príjmy, hodnotu majetku a spôsob nadobudnutia majetku, rovnako ako prvotný orgán vstupujúci do kontaktu s oznamovateľom, tiež ako prvotný orgán oprávnený konať ex off, na základe vlastných poznatkov získaných pri výkone pôsobnosti služby finančnej polície a konečne ako prvotný orgán oprávnený požadovať vysvetlenia, vstupovať do zákonom určených priestorov, vyžadovať údaje subsumované bankovému tajomstvu a nazerať do dokladov (§ 4 zákona o preukazovaní pôvodu majetku). Táto činnosť je súhrnom vlastností a znakov, obdobných ako pri vykonávaní operatívno-pátracej činnosti či vykonávaní oprávnenia policajta pri odhaľovaní daňových únikov, nezákonných finančných operácií, legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu podľa § 38a a § 29a zákona Národnej rady Slovenskej republiky číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Povinná osoba analyzovala uvedené fakty z dôvodu, že služba finančnej polície nekoná pod priamou verejnou kontrolou, a to ani v rovine trestného konania, keďže predprípravné a prípravné konanie sú príznačné neverejnosťou, keďže by sa strácala jej funkčnosť a pominuli by sa, resp. rozptýlili primárne prvky jej poslania na úseku represie trestnej činnosť, ako i na úseku preverovania pôvodu majetku, ktoré je upravené mimotrestným právnym predpisom. Dostávajúc sa k meritu, teda k priamej väzbe medzi žiadateľom určeným jednotlivým konaním vedeným určenou organizačnou zložkou národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru a dôvodom nevyhovujúceho rozhodnutia a teda neposkytnutia žiadanej informácie, túto identifikujeme tak, že predmet žiadosti je spätý priamo s výkonom pôsobnosti finančnej polície. S poukazom na vysvetlené závery o neverejnosti určitej časti konania podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku v spojení s pôsobnosťou orgánu verejnej moci - finančnej polície, ktorá má svoj základ v typicky policajných segmentoch činnosti, povinná osoba žiadnu informáciu nesprístupní. Povinná osoba svojim rozhodnutím musí sledovať aj preventívne oblasti svojho pôsobenia pro futuro. Sprístupňovaním informácií o stave konaní vedených podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku, či informácií o konaní alebo nekonaní finančnej polície, a to na základe uplatneného práva na informácie, by sa vytváral stav informovanosti nepovolaných subjektov s následkom nevykonateľnosti ustanovení zákona o preukazovaní pôvodu majetku, ktorého aktuálne účinná podoba navyše zväzda boj so svojou efektivitou.

6. Žalobca podal proti prvostupňovému rozhodnutiu rozklad, o ktorom rozhodol minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SL-OLVS-2020/002240-002 zo dňa 19.08.2020 tak, že rozklad žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“). Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že podľa § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje. Informácie musí povinná osoba žiadateľovi sprístupniť bez toho, aby žiadateľ musel

uviesť či preukázať dôvod, pre ktorý informáciu žiada, alebo preukázať oprávnenosť či opodstatnenosť žiadosti. Povinná osoba teda nemôže podmieňovať sprístupnenie informácie podaním vysvetlenia, za akým účelom žiadateľ informáciu požaduje a tiež nie je oprávnená zisťovať dôvod žiadosti. Uvedené ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že danú informáciu je buď možné sprístupniť komukoľvek alebo jej sprístupnenie je potrebné obmedziť. V § 8 až § 11 zákona o slobode informácií sú uvedené prípady, kedy nie je možné požadovanú informáciu sprístupniť alebo je jej sprístupnenie potrebné obmedziť. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci III. ÚS 96/2010, ako aj z judikatúry súdov Slovenskej republiky (najmä rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10SŽi/3/2016 z 29.11.2016, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽo/257/2015 z 08.11.2016, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽi/16/2014 z 01.04.2015) vyplýva, že obmedzenie sprístupniť určité informácie môže byť ustanovené aj v iných zákonoch. Je potrebné sa stotožniť s odôvodnením napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, že žiadateľom požadovaná informácia sa týka konania, ktoré je neverejné a ktoré vykonáva príslušná zložka Policajného zboru spôsobom obdobným operatívne - pátracej činnosti pri výkone pôsobnosti na úseku preukazovania pôvodu majetku. Táto činnosť nie je charakteristická príznakom verejnosti a sprístupnenie informácie by zároveň ohrozilo záujem na dosiahnutí účelu zákona o preukazovaní pôvodu majetku.

II.

Žaloba

7. Žalobca sa včas podanou žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 02.11.2020 domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia. Poukázal na to, že právo na informácie je možné obmedziť len v prípade kumulatívneho splnenia nasledovných podmienok: na základe zákona, sledujúc niektorý z legitímnych záujmov ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti, ak je to nevyhnutné v demokratickej spoločnosti (princíp proporcionality), čo implikuje existenciu naliehavej spoločenskej potreby, ako aj to, že výnimky sa majú interpretovať reštriktívne, nie extenzívne. Správny orgán bol povinný nesprístupnenie informácií odôvodniť okrem iného tak, že:

- musí priamo identifikovať konkrétne ustanovenie zákona, ktoré zakazuje poskytnutie žiadanej informácie;
- ktorý z legitímnych záujmov uvedených v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) nesprístupnenie informácie sleduje;
- a predovšetkým, že s ohľadom na konkrétne okolnosti veci je obmedzenie základného práva nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie niektorého z legitímnych cieľov podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR.

8. Prvostupňový orgán v rozpore s právom na informácie neidentifikoval žiadne konkrétne ustanovenie zákona, ktoré zakazuje poskytnúť informácie požadované žiadateľom. Zo zákona o preukazovaní pôvodu majetku pritom žiadny zákaz poskytnúť požadované informácie nevyplýva. Správny orgán ani neodôvodnil, z akého ustanovenia zákona o preukazovaní pôvodu majetku vyplýva implicitný zákaz. Zákon o preukazovaní pôvodu majetku žiadne ustanovenie, o ktoré by bolo možné oprieť implicitný zákaz, nemá. Správny orgán ho v odôvodnení neuviedol. Implicitný zákaz si správny orgán v danom prípade vyvodil úplne svojvoľne a arbitrárne. Urobil si z neho univerzálny nástroj použiteľný v každom prípade bez ohľadu na to, či osobitný zákon nejaké obmedzenie sprístupnenia informácií obsahuje alebo nie. Napadnuté rozhodnutie je zreteľným príkladom rozhodovania contra legem, v rozpore s ústavným princípom podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Správny orgán tiež neidentifikoval žiaden legitímny záujem podľa čl. 24 ods. 4 Ústavy SR, ktorý obmedzenie sprístupnenia informácií sleduje. Správny orgán konkrétne, vo vzťahu k požadovaným informáciám a okolnostiam danej veci nevysvetlil, prečo je nesprístupnenie požadovaných informácií nevyhnutné. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je vôbec zrejmé, že by správny orgán vôbec vykonal test proporcionality. Napadnuté rozhodnutie je absolútne nepreskúmateľné a správny orgán nerešpektoval právny názor ministra vyjadrený v rozhodnutí o rozklade.

9. Informácie o stave určitého konania vedeného v zmysle zákona o preukazovaní pôvodu majetku (či bolo začaté, čo je jeho podstatou a v akom štádiu sa nachádza, aké rozhodnutia boli vo veci vydané) sú informáciami, ktoré sú príslušné orgány podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR dokonca povinné sprístupniť. Povinná osoba preto pochybila, odhliadnuc od vyššie uvedeného, že napriek neexistencii explicitného

zákonného zákazu (obmedzení práva) nesprístupnila informáciu, ktorá sa poskytuje minimálne podľa zákona o slobode informácií. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu nie je vôbec zrejmé, prečo nie je vzhľadom na plnenie úloh Policajného zboru SR možné sprístupniť konkrétne žalobcom požadované informácie. Vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci je odôvodnenie správneho orgánu argumentačne úplne prázdne. Nesprístupnenie požadovaných informácií v danom konkrétnom prípade postráda akúkoľvek materiálnu podstatu. Ani žalovaný v napadnutom rozhodnutí neoznačil žiadne konkrétne ustanovenie zákona o preukazovaní pôvodu majetku, z ktorého má vyplývať údajne implicitný zákaz sprístupnenia informácie. V zákone o preukazovaní pôvodu majetku nie je nikde neverejnosť konania vyjadrená. Nie je zrejmé, o aké ustanovenie zákona žalovaný svoj záver opiera. Zo zákona o preukazovaní pôvodu majetku nevyplýva, že by finančná polícia mala postupovať utajeným spôsobom alebo používať utajené prostriedky operatívno-pátracej činnosti. Poukazujúc na § 4 ods. 3 až 5 zákona o preukazovaní pôvodu majetku, ktorý upravuje spôsoby činnosti finančnej polície pri preverovaní majetku, je z povahy veci vylúčené ich utajenie, a to aj pred dotknutou osobou. Právo na sprístupnenie informácií je možné s ohľadom na účel určitého konania v súlade s § 12 zákona o slobode informácií obmedziť, aby nebol tento účel ohrozený. Ak je však bez existencie konkrétneho zákonného ustanovenia odmietnutý prístup k akýmkoľvek informáciám o priebehu konania bez rozdielu, o aké informácie ide, iba s odkazom na to, že ide o neverejné konanie, došlo k porušeniu čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého možno základné práva a slobody obmedziť len zákonom, dbajúc pritom na ich podstatu a zmysel, pričom takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Teda obmedzenie sprístupnenia nebolo v predmetnom prípade predpokladané zákonom, resp. nebolo použité len na ustanovený cieľ (zabezpečenie účelu konania o preukazovaní pôvodu majetku), pretože neboli sprístupnené informácie, ktoré účel tohto konania neohrozujú.

10. Napadnuté rozhodnutie žalovaného je podľa žalobcu nesprávne a nezákonné, pretože nemá zákonné náležitosti podľa § 47 ods. 2 zákona číslo 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nakoľko vo výroku rozhodnutia absentuje ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého správny orgán rozhodol. Rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné, nakoľko neobsahuje náležité vysporiadanie sa s konkrétnymi a relevantnými námietkami žalobcu a vychádza z nesprávnej premisy, že § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií obsahuje absolútny zákaz poskytnutia informácií týkajúcich sa konania, ktoré je neverejné. Žalovaný sa nezaoberal tým, či odopretie poskytnutia informácií podľa žiadosti vyhovuje ústavnému testu podľa čl. 26 ods. 1, 4 Ústavy SR v každom aspekte. Žalovaný nesprístupnil informácie napriek tomu, že takýto zákaz nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Žalovaný sám poskytol informáciu verejnosti a odmietol sprístupnenie informácií podľa žiadosti napriek tomu, že obmedzenie práva na informácií nebolo nevyhnutné v demokratickej spoločnosti s ohľadom na sledovaný účel. Zo žaloby vyplýva, že žalobca namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia a nesprávne právne posúdenie veci ako dôvody na zrušenie rozhodnutí podľa § 191 ods. 1 písm. c), d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“).

III.

Vyjadrenie žalovaného

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 11.01.2021 navrhol žalobu zamietnuť. Prvostupňový orgán interpretoval, že vôľová zložka žiadateľa je koncentrovaná na sprístupnenie informácie o stave konania vedeného národnou kriminálnou agentúrou Prezídia Policajného zboru podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon o preukazovaní pôvodu majetku, a to v relácii na presne identifikovanú osobu, u ktorej malo vzniknúť podozrenie, že jej majetok bol nadobudnutý z nelegálnych príjmov. Prvostupňový orgán konštatoval, že žiadosti nie je možné vyhovieť z dôvodu implicitných zákazov zákona o preukazovaní pôvodu majetku v spojení s charakterom plnenia úloh službou finančnej polície na úseku výkonu pôsobnosti súvisiacej s preukazovaním pôvodu majetku. Zákomom o preukazovaní pôvodu majetku bola deklarovaná snaha o garanciu realizácie verejného záujmu spočívajúceho vo vytvorení prekážok protiprávnemu nadobudnutiu majetku z nelegálnych príjmov. Vzhľadom na charakter úkonov v počiatočnom štádiu konania podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku bola finančná polícia určená ako (i) prvotný orgán verejnej moci, ktorý preskúmava príjmy, hodnotu majetku a spôsob nadobudnutia majetku, (ii) prvotný orgán vstupujúci do kontaktu s oznamovateľom, (iii) prvotný orgán oprávnený konať ex offio, na základe vlastných poznatkov získaných pri výkone pôsobnosti služby

finančnej polície, (iv) prvotný orgán oprávnený požadovať vysvetlenia, vstupovať do zákonom určených priestorov, vyžadovať údaje subsumované bankovému tajomstvu a nazeráť do dokladov (§ 4 zákona o preukazovaní pôvodu majetku). Táto činnosť je súhrnom vlastností a znakov, obdobných ako pri vykonávaní operatívno–pátracej činnosti či vykonávaní oprávnenia policajta pri odhaľovaní daňových únikov, nezákonných finančných operácií, legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu podľa § 38a a § 29a zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Prvostupňové rozhodnutie analyzovalo uvedené fakty z dôvodu, že služba finančnej polície nekoná pod priamou verejnou kontrolou, a to ani v rovine trestného konania, keďže predprípravné a prípravné konanie sú príznačné neverejnosťou, keďže by sa strácala jej funkčnosť a pominuli by sa, resp. rozptýlili primárne prvky jej poslania na úseku represie trestnej činnosť, ako i na úseku preverovania pôvodu majetku, ktoré sú upravené mimotrestným právnym predpisom.

12. I keď zákon o preukazovaní pôvodu majetku nepatrí do rozsahu predpisov trestného práva, je konštruovaný na princípe postihu nelegálne získaného majetku a mal by byť efektívnym represívnym a preventívnym nástrojom na boj proti korupcii a klientelizmu. Z dôvodov spočívajúcich v charaktere činnosti Policajného zboru a z dôvodu tých úkonov, ktoré realizuje podľa § 4 zákona o preukazovaní pôvodu majetku, je výkon pôsobnosti finančnej polície na úseku preukazovania pôvodu majetku neverejný. Správny orgán konštatoval, že neverejnosť konania je akútna, keďže jeho cieľom je postihnúť majetok získaný z nepoctivých zdrojov, nie opak, teda nie vytvoriť priestor na účelový prevod majetku na iné osoby. Zákon o preukazovaní pôvodu majetku upravuje činnosť finančnej polície v § 3 až § 6, ktoré svojim obsahom indikujú „skrytosť“ konania, obdobne ako pri formách operatívno– pátracej činnosti podľa § 38a zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Táto indikácia nie je explicitne vyjadrená zákonom o preukazovaní pôvodu majetku, ale plynie zo zmyslu a účelu právnej úpravy. Prvým momentom, od ktorého konanie o preukazovaní pôvodu majetku stráca „skrytý“ charakter, je moment vstupu ďalšieho orgánu verejnej moci do konania; týmto je osoba prokurátora. Označeným momentom je úkon požiadavky prokurátora adresovanej osobe identifikovanej v podnete o podanie vysvetlenia alebo predloženie dôkazov, akým spôsobom nadobudla majetok a jeho hodnotu (§ 7 ods. 2 zákona o preukazovaní pôvodu majetku). Sprístupňovaním informácií o stave konaní vedených podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku, či informácií o konaní alebo nekonaní finančnej polície, a to na základe uplatneného práva na informácie, by sa vytváral stav informovanosti nepovoláných subjektov s následkom nevykonateľnosti ustanovení zákona o preukazovaní pôvodu majetku. Vo vzťahu ku konštatovaniu v rozhodnutí žalovaného, že „v súvislosti so zákonom o preukazovaní pôvodu majetku je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že celé konanie podľa tohto zákona vyúsťuje do podania žaloby na civilnom súde, a preto je potrebné, aby prvostupňový správny orgán žiadateľovu žiadosť z hľadiska možných obmedzení posudzoval aj v tomto ohľade“ je potrebné ustáliť, že bolo vykonané dostatočné šetrenie skutočného stavu veci, berúc do úvahy civilnosť konania, ako i ideálny spôsob jeho ukončenia v intenciách dosiahnutia účelu tejto osobitnej právnej úpravy pred súdom. Berúc do úvahy stav dopytovanej veci, viazaný na pôsobnosť finančnej polície, ktorá má základ v typicky policajných činnostiach, nebolo prístupné k sprístupneniu informácie.

13. V podmienkach národnej kriminálnej agentúry bol preskúmaný aspekt konfliktného záujmu k právu na informácie. Týmto kolidujúcim záujmom je práve záujem na nerušenom výkone pôsobnosti Policajného zboru, v konkrétnostiach službou finančnej polície pri vykonávaní osobitného právneho predpisu, ktorým je zákon o preukazovaní pôvodu majetku. Označený zákon predstavuje splnenie formálnej podmienky pre obmedzenie ústavne zakotveného práva. Tieto obmedzenia nemožno postihnúť v ich explicitnom vyjadrení, avšak plynú z účelu, ktorý má naplniť podľa zákonodarcu, v jednoduchosti vyjadrené – odňatie nelegálne získaného majetku, a to využitím inštitútov zákona o preukazovaní pôvodu majetku. Tieto paralely majú svedčiť práve tomu, že i keď je zákon o preukazovaní pôvodu majetku mimotrestným právnym predpisom, kompetencie na jeho výkon priznáva v majoritnej časti práve službe finančnej polície, ktorej pôsobnosť sa značne nelíši od pôsobnosti, ktorú vykonáva podľa § 38a zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (okrem použitia inštitútov ITP a OPČ podľa § 36 a § 39). Úlohy, ktoré zákonodarca zveril práve finančnej polícii zákonom o preukazovaní pôvodu majetku, tak nasvedčujú tomu, že tieto nemohol vzhľadom na povahu zveriť administratívnym orgánom. Všeobecne platí, že operatívna zložka finančnej, či kriminálnej polície koná skryto, prípadne utajovane. Skrytý spôsob výkonu pôsobnosti je daný jej cieľom. Týmto cieľom je postihnúť majetok, ktorý pochádza z nelegálnych zdrojov tak, aby sa minimalizovali negatívne konzekvencie, ktoré spočívajú v prevode majetkov dotknutej osoby (preverovanej) na iné fyzické či právnické osoby. Vo vzťahu k obsahu správnej žaloby, že dotknutá národná kriminálna agentúra Prezídia

Policajného zboru nikdy nedôvodila nesprístupnenie informácie aplikovaním informačno–technických prostriedkov, ani prostriedkov operatívno–pátracej činnosti podľa príslušných zákonov je potrebné akcentovať, že pojem operatívno–pátracia činnosť a pojem prostriedky operatívno–pátracej činnosti si nie sú rovné. Operatívno–pátraciu činnosť totiž možno realizovať aj bez aplikácie prostriedkov operatívno–pátracej činnosti. Skrytý charakter činnosti finančnej polície tak nepriamo vyjadruje fakt, že konanie podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku nie je verejným, a nemá byť ani poznateľným širokej verejnosti, ani verejnosti prostredníctvom uplatnenia individuálneho práva na informácie. Tieto okolnosti v sebe teda koncentrujú účel a zmysel zákona o preukazovaní pôvodu majetku, spolu s charakterom pôsobnosti služby finančnej polície, kreujú implicitné zákazy zákona o preukazovaní pôvodu majetku. Implicitný zákaz tak plynie z účelu zákona a súboru činností služby finančnej polície. Dokonca nie je vylúčená ani vecná spätosť tohto konania s konaním trestným podľa Trestného poriadku, ktoré sa v určitom momente môžu vhodným spôsobom doplniť v jednotiacom záujme a to postihnúť nelegálne nadobudnuté majetkové hodnoty. Ukončené konanie podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku nezakladá prekážku vykonania preverovanie pôvodu majetku opätovne. Pokiaľ by sa informácie týkajúce sa konania podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku voľne dostávali do dispozície verejnosti, narúšalo by to pôsobnosť finančnej polície na úseku postihu ilegálne zadováženého majetku. Je potrebné preto akcentovať, že samotný fakt neverejnosti konania podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku nebol dôvodom nesprístupnenia informácie. Neverejnosť bola totiž kumulatívne spätá s pôsobnosťou služby finančnej polície, plniacej úlohy podľa osobitného zákona, obdobných ako podľa zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov.

14. Účel osobitných predpisov, z ktorých sa kreujú implicitné zákazy, má potom vplyv na rozsah priznaného práva na informácie. Zákon o slobode informácií je nevyhnutné vnímať v súvzťažnosti s inými právnymi predpismi, čo vylučuje izolovaný výklad jeho normatívneho textu. Právne predpisy upravujúce podľa svojho účelu konkrétny okruh vzťahov, sú aj nositeľmi implicitných zákazov a obmedzení, ktoré sú v právnej norme obsiahnuté, hoci priamo nevyjadrené. Pri posudzovaní zákazov je nutné mať na zreteli, že ich implicitnú formu možno zistiť a odvodiť z účelu osobitných právnych predpisov, druhu vzťahov, ktoré upravujú a cieľov, ktoré nimi zákonodarca sleduje. Sféra vzťahov interpretovaná v texte vyššie tak predstavuje nevýslovný zákonný zákaz sprístupnenia požadovaných informácií. Dôvod nesprístupnenia informácie teda nemusí vychádzať iba z § 8 až § 11 zákona o slobode informácií, o čom svedčí aj judikatúra súdov. Posudzovanie práva na informácie sa uskutočňuje v rovine § 3 ods. 1 a § 8 až § 11 zákona o slobode informácií, dodržiavajúc pritom ustanovenie § 3 ods. 5 správneho poriadku. Žalovaný pripomenul, že o rovnaké informácie, aké boli predmetom žiadosti, môže požiadať ktokoľvek. Sprístupnením informácie sa táto stáva voľne šíriteľnou, v závislosti od rozhodnutia žiadateľa o spôsobe, ako s ňou bude ďalej disponovať. Takéto konanie (šírenie) nepodlieha žiadnemu sankčnému mechanizmu. Preto povinná osoba sprievodne zvažuje konzekvencie sprístupnenia informácií, samozrejme za predpokladu, že zákon určuje podmienky, pri výskyte ktorých informácie sprístupniť v podstate zakazuje.

IV.

Replika žalobcu, duplika žalovaného

15. Žalobca v replike zo dňa 15.02.2021 zotrval na svojej žalobnej argumentácii.

16. Právo na dupliku žalovaný nevyužil.

V.

Relevantné právne predpisy

17. Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

18. Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

19. Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

20. Podľa § 1 zákona o slobode informácií tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

21. Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

22. Podľa § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

23. Podľa § 8 ods. 1 zákona o slobode informácií ak požadovaná informácia tvorí utajovanú skutočnosť podľa osobitného zákona alebo je predmetom bankového tajomstva alebo daňového tajomstva podľa osobitného zákona, ku ktorým žiadateľ nemá oprávnený prístup, povinná osoba ju nesprístupní s uvedením odkazu na príslušný právny predpis.

Osobitným zákonom sa rozumie napríklad zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 91 až 93a zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 40 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v znení neskorších predpisov, § 122 Trestného zákona, § 23 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov.

24. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy.

Osobitným predpisom sa rozumie § 82a ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 33/2011 Z. z., § 55m ods. 5 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení zákona č. 220/2011 Z. z.

25. Podľa § 493e SSP konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

26. Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

27. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

VI.

Posúdenie vecí správnym súdom

28. Podľa § 3 ods. 1, § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov začal Správny súd v Bratislave dňa 01.06.2023 svoju činnosť a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec, pôvodne vedená pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2S/253/2020, v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom

spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená do senátu 5S správneho súdu a je vedená pod sp. zn. BA-2S/253/2020.

29. Správny súd ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP a § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, preskúmal v rámci žalobných bodov napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

30. Správny súd rozhodol o žalobe bez nariadenia pojednávania dňa 14.08.2025, nakoľko boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 2 v spojení s § 137 ods. 4 SSP. Účastníci konania o nariadenie pojednávania vo veci nežiadali. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo dňa 12.02.2025 vyvesené na úradnej tabuli súdu a zverejnené na webovej stránke. Keďže pri vyhlasovaní rozsudku boli prítomní iba sudcovia a zapisovateľ, správny súd postupom podľa § 137 ods. 3 druhá veta SSP vyhlásil rozsudok dňa 14.08.2025 vyvesením skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu po dobu 14 dní. Dňom vyhlásenia je 14.08.2025.

31. Keďže predmetom správneho súdneho prieskumu v tomto konaní bolo rozhodnutie vo veci žiadosti o sprístupnenie informácií, správny súd pripomína, že právo na informácie predstavuje jeden zo základných pilierov demokratického a právneho štátu. Ústavné právo vyhľadávať, prijímať a šíriť informácie, prostredníctvom ktorého je možné výkon verejnej moci podrobiť verejnej kontrole, je právom patriacim každému jednotlivcovi.

32. Najširší a najvšeobecnejší spôsob prístupu k informáciám poskytuje zákon o slobode informácií. Platná právna úprava však popri zákone o slobode informácií upravuje v jednotlivých oblastiach výkonu verejnej moci možnosť požiadať o určité druhy informácií aj na základe iných právnych predpisov. Konkrétne právne predpisy pritom stanovujú spôsoby prístupu, rozsah poskytovaných informácií, okruh osôb oprávnených sa s nimi oboznamovať a tiež podmienky prístupu k predmetným informáciám. Je potom vecou žiadateľa, aby si zvolil právny režim prístupu k informáciám, ktorý pre seba považuje za najvhodnejší, a to spravidla v závislosti od svojho postavenia a vzťahu k subjektu, od ktorého informácie požaduje. Pokiaľ žiadateľ vo svojej žiadosti jednoznačne uvedie právny režim, v akom žiada sprístupniť určité informácie, úlohou orgánu verejnej moci, ktorému bola žiadosť adresovaná, je posúdiť, či žiadosti žiadateľa v ním zvolenom právnom režime môže vyhovieť alebo nie.

33. Právo na informácie, ako to už bolo uvedené, môže žiadateľ realizovať v rôznych právnych režimoch prístupu k informáciám. Vzťah predmetných rôznych právnych režimov prístupu k informáciám, a to podľa zákona o slobode informácií na jednej strane a podľa osobitných právnych predpisov na druhej strane, je pritom komplementárny, nie vylučujúci. Jeden možný spôsob získania informácií nevylučuje možnosť použitia druhého spôsobu. Vzhľadom na to, že vzťah zákona o slobode informácií a osobitných právnych predpisov je komplementárny, nemožno ich vzťah riešiť použitím zásady lex specialis derogat legi generali.

34. Ak teda žiadateľ požiada o sprístupnenie informácie v režime zákona o slobode informácií, povinná osoba má povinnosť vybaviť predmetnú žiadosť za podmienok a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon o slobode informácií. Ohľadom možnosti obmedziť sprístupnenie informácie povinnou osobou je potrebné preferovať skôr extenzívne vnímanie (t. j. vnímanie smerujúce k rozšíreniu) povinnosti povinnej osoby sprístupniť informácie ako reštriktívne vnímanie, benevolentnejšie k obmedzeniu sprístupňovania informácií, čo vyplýva z požiadavky minimalizácie zásahu do základných práv a slobôd, v danom prípade práva na informácie. Príslušné ustanovenia zákona o slobode informácií sa teda majú vykladať v tom zmysle, že obmedzenie sprístupnenia požadovaných informácií povinnou osobou má byť v čo najmenšej možnej miere. Nesprístupnenie informácií má predstavovať pre povinnú osobu možnosť ultima ratio, pričom sa pri takomto krajnom riešení potom kladú zvýšené nároky na odôvodnenie rozhodnutia povinnej osoby o nesprístupnení informácií, ktoré musí byť ekvivalentné s rozsahom nesprístupnenia.

35. Správny súd v súvislosti s prejednávanou vecou poukazuje na právne závery, ktoré sú obsiahnuté v rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/34/2023 zo dňa 30.09.2024, ktoré na vec aplikoval:

„31. Kľúčovou právnou otázkou v predmetnej veci v rámci nastolených sťažnostných bodov je vyriešenie stretu dvoch režimov oboznamovania sa s informáciami - prístupom žalobkyne k informáciám na základe

všeobecnej právnej úpravy Infozákona na jednej strane a prístupom žalobkyne ako obvinenej v trestnom konaní k jej vyšetrovaciemu spisu na strane druhej. Inými slovami, podstatná je právna kvalifikácia podanej žiadosti žalobkyne, a sice či túto je potrebné považovať za infožiadosť, ktorej doručenie povinnej osobe zahájilo administratívne konanie v rámci režimu Infozákona alebo za žiadosť obvinenej v rámci trestného konania podliehajúcu režimu Trestného poriadku. Od vyriešenia tejto otázky sa následne odvíja otázka, či žiadosť žalobkyne mali riešiť správne orgány alebo orgány činné v trestnom konaní a v nadväznosti na to aj otázka, či má správny súd právomoc na preskúmanie žaloby žalobkyne podanej proti rozhodnutiu žalovaného vydanému vo veci jej žiadosti a podaného odvolania.

32. Vzájomným vzťahom medzi jednotlivými režimami oboznamovania sa s informáciami v právnom systéme Slovenskej republiky sa kasačný súd už zaoberal viackrát. Dospel pritom k právnomu názoru, ktorý už možno považovať za ustálený, a sice že vzťah medzi Infozákonom a osobitnými právnymi úpravami je komplementárny, nie vylučujúci. Prijatím Infozákona popri už existujúcich osobitných právnych úpravách tak vznikli dva spôsoby prístupu k informáciám, každý so svojimi špecifikami, vzájomne sa dopĺňajúce, kooperujúce. Jeden možný spôsob získania informácie však nevylučuje použitie druhého spôsobu.

33. Kasačný súd teda už stabilne judikuje, že: „Zámerom InfZ preto nebolo brániť osobám v postupe aj podľa osobitných právnych režimov, a čo je ešte dôležitejšie, zámerom nebolo ani brániť týmto osobám v tom, aby si zvolili právny režim InfZ. Osoba, ktorá má nárok na informáciu podľa osobitného predpisu, nie je InfZ zbavená možnosťou využiť jeho právny režim s výhodami, resp. s nevýhodami, ktoré z neho plynú.“ (rozsudok NSS SR sp. zn. 1Sžik/3/2021 zo dňa 29.09.2022) ako aj že „Je vecou žiadateľa, aby si zvolil právny režim prístupu k informáciám, ktorý pre seba považuje za najvhodnejší, spravidla v závislosti od svojho postavenia a vzťahu k orgánu, od ktorého informácie požaduje. Vzhľadom na to, že sa jedná o návrhové konania, znamená to, že režim vybraného zákona sa na neho bude vzťahovať počas celého procesu vybavovania žiadosti o informácie. Voľba konkrétneho právneho režimu a postupu je spojená s „rizikom“, že si zvolí právnu úpravu, postup, podľa ktorej nedosiahne najpriaznivejší možný výsledok (napr. rozsah informácií môže byť limitovaný, existuje poplatková povinnosť) v porovnaní s inou do úvahy prichádzajúcou právnou úpravou“ (rozsudky NSS SR sp. zn. 5Sžik/3/2020 zo dňa 16.12.2021, sp. zn. 3Svk/12/2021 zo dňa 25.08.2022).

34. Kasačný súd dospel k vyššie citovaným právnym záverom primárne na základe analýzy dikcie Infozákona, ktorý neobsahuje výluky svojho použitia v prípade, že osobitný právny predpis upravuje sprístupňovanie informácií (a contrario § 2 ods. 3 českého zákona č. 106/1999 Sb. o svobodnom prístupe k informáciám). To znamená, že osoba, ktorá má nárok na informáciu podľa osobitného predpisu, nie je Infozákomom zbavená možnosťou využiť jeho právny režim s výhodami, resp. nevýhodami na to sa vzťahujúcimi.

35. Kasačný súd podotýka, že vyššie citovaná a súvisiaca judikatúra sa týkala vzťahu Infozákona a iných osobitných predpisov než Trestný poriadok (napr. zákon o prokuratúre, katastrálny zákon), pričom v recentnom rozsudku sp. zn. 4Svk/47/2023 zo dňa 31.07.2024 Najvyšší správny súd SR potvrdil citované závery aj vo vzťahu medzi Infozákomom a Trestným poriadkom v otázke prístupu k informáciám. Kasačný súd nevidí žiaden logický dôvod na to, aby sa od citovaných judikatórnych záverov v tu prejednávanej veci odchýlil. Ako bolo naznačené vyššie, Infozákon neobsahuje výluky svojho použitia v prípade, že o informácie žiada obvinený vo vlastnej trestnej veci podľa Trestného poriadku a výluky použitia Infozákona neobsahuje ani Trestný poriadok ako osobitný predpis aplikovateľný v tejto veci. Na základe vyššie uvedené preto dospel kasačný súd k záveru, že právo na prístup k informáciám podľa Infozákona a Trestného poriadku koeexistuje popri sebe a vzájomne sa nevylučuje.“

36. V prejednávanej veci bolo úlohou správneho súdu preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol rozklad žalobcu podaný proti prvostupňovému rozhodnutiu a ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie o nevyhovení žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií podľa zákona o slobode informácií z dôvodu implicitných zákazov osobitného právneho predpisu, konkrétne zákona o preukazovaní pôvodu majetku v spojení s faktom, že plnenie úloh podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku nie je charakteristické príznakom verejnosti. Z obsahu žiadosti podanej žalobcom vyplýva, že žalobca sa dopytoval na stav vyšetrovania, ktorý bol vedený proti jeho osobe podľa zákona o preukazovaní pôvodu majetku. Z uvedeného vyplýva, že žalobca zvolil zákon o slobode informácií na

získanie informácií týkajúcich sa vyšetrovania vedeného vo vzťahu k jeho osobe. Preto bolo povinnosťou príslušného orgánu vybaviť žiadosť žalobcu podľa zákona o slobode informácií.

37. Hoci žalovaný správne v rozhodnutí uviedol, že v § 8 až § 11 zákona o slobode informácií sú uvedené prípady, kedy nie je možné požadovanú informáciu sprístupniť alebo je jej sprístupnenie potrebné obmedziť, žalovaný a ani prvostupňový orgán neuviedli v rozhodnutiach konkrétne ustanovenie zákona o slobode informácií, podľa ktorého vec právne posúdili a na základe ktorého žiadosti nevyhoveli. Pokiaľ žalovaný argumentuje tým, že zákaz sprístupnenia informácií má vyplývať z iných právnych predpisov, pričom v rozhodnutiach také ustanovenie neidentifikoval vo väzbe na zákon o slobode informácií, správny súd prisvedčil žalobnej námietke, že rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

38. Správny súd zdôrazňuje, že napriek tomu, že minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SL-OLVS-2020/001620-003 zo dňa 05.06.2020 v konaní o žiadosti žalobcu už raz zrušil pôvodne vydané prvostupňové rozhodnutie z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, ktoré spočívalo len vo všeobecnom odkaze na implicitný zákaz bez väzby na predmet žiadosti o informácie, t.j. pre nepreskúmateľnosť, v ďalšom konaní prvostupňový orgán a žalovaný neodstránili vadu nepreskúmateľnosti vytknutú vo vyššie uvedenom rozhodnutí ministra vnútra Slovenskej republiky.

39. Zákon o slobode informácií v § 8 upravuje dôvody nesprístupnenia informácií spočívajúce v ochrane utajovaných skutočností podľa špecifikovaných osobitných predpisov, v § 9 zákona o slobode informácií je upravený zákonný režim vo vzťahu k ochrane osobnosti a osobných údajov, v § 10 zákona o slobode informácií sa upravuje nesprístupnenie informácií tvoriacich predmet obchodného tajomstva a v § 11 zákona o slobode informácií sú uvedené ďalšie obmedzenia prístupu k informáciám. Žalovaný len všeobecným odkazom na ustanovenia § 8 až § 11 zákona o slobode informácií a rovnako všeobecným odkazom na zákon o preukazovaní pôvodu majetku nešpecifikoval žiaden zákonný dôvod nesprístupnenia požadovaných informácií.

40. Pokiaľ ide o odvolanie sa žalovaného vo svojom rozhodnutí na judikatúru najvyšších súdnych autorít, správny súd poznamenáva, že v prípade rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 SŽi/3/2016 z 29.01.2016 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽi/16/2014 z 01.04.2015 sa jednalo o nesprístupnenie informácie s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií. V prípade rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽo/257/2015 z 08.11.2016 išlo o nesprístupnenie informácie s poukazom na § 8 ods. 1 zákona o slobode informácií. Čiže vo všetkých spomínaných prípadoch došlo k identifikovaniu zákonného dôvodu nevyhovenia žiadosti.

41. Správny súd prisvedčil žalobnej námietke, že napadnuté rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nakoľko z ich obsahu nevyplýva, na základe ktorého ustanovenia zákona o slobode informácií žalovaný nesprístupnil žalobcovi požadované informácie.

42. Na základe vyššie uvedeného správny súd s poukazom na § 191 ods. 1 písm. d) SSP napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom o žiadosti žalobcu opätovne rozhodne, rešpektujúc právny názor správneho súdu vyslovený v tomto rozsudku.

43. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 SSP a úspešnému žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

44. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie

rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti (§ 441 SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440 SSP, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správny súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, alebo ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.